

GANZENVEREN-PENNEN.

Foto welwillend afgestaan door de N. R. Ct.

IS het niet, of dit meisje een grote bos, garve zeggen ze tegenwoordig deftig, van de allermooiste witte bloemen heeft? Doch bij nader beschouwing zie je, dat het geen bloemen zijn, doch veren. Dat meisje is een beambte van de laatst overgebleven inrichting, waar ze veren pennen maken, en wat ze daar in haar armen houdt, zijn ganzeveren.

Meneer Gray Barton in Peckham, Londen, maakt nog altijd ganzeveren-pennen, en hij verkoopt ze nog altijd in dergelijke hoeveelheden, dat hij er met zijn personeel van bestaan kan. Hoe is dat mogelijk, met een artikel dat zó ouderwets is, en blijkbaar uit de tijd, als een ganzepen?

Er zijn altijd mensen, die van antiek houden. Als ze dan hun kamers antiek hebben ingericht, willen ze er grote tinnen inktkokers in hebben, met een ganzepen. Zeg zelf, één gesneden ivoor penhoudertje, of een vulpen, zou je een rilling bezorgen als dat daar op die eerwaarde grote schaal onder die eerwaarde grote inktkoker lag. Ik teken dadelijk voor zo'n inktkoker met zo'n pen, dat belooft ik je. Die zet ik dan op het Perzisch kleed naast de Statenbijbel. Ik belooft ook, dat ik inkt in de pot zal doen en 'm zal gebruiken. Maar ik belooft niet, dat ik met de pen zal schrijven, want

die zal me te stroef gaan, en me te veel zorg veroorzaken met het steeds bij snijden, om de pen scherp te houden.

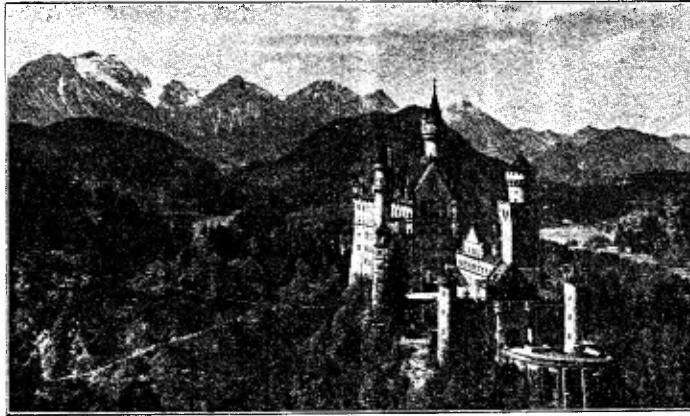
Menigmaal lees je nog in boeken van mensen die pennemessen uit hun zak halen en met pennemessen wat snijden. Ja, in de detectiveverhalen worden nog altijd mensen doodgestoken met pennemessen. Dat lezen jullie dan zo en je hebt misschien nooit gevraagd: „wat is nu eigenlijk een pennemes?" Dat is een klein scherp mesje, dat vroeger niemand missen kon en dat speciaal diende, om de ganzepen bij te snijden en de pen ervan opnieuw te scherpen.

Op oude schilderijen zie je de geleerden, de monniken, de deftige mensen schrijven met een ganzepen.

Mooi rijst de eigenlijke veer op uit de hand van den schrijver. Je moet eens opletten: Meest vind je op de deftige, dikke boeken, waarin de voornaamste bezoekers van een bepaald gebouw, een bepaald museum, hun naam schrijven, een ganzepen liggen. Meermalen heb ik in dergelijke boeken „Wilhelmina" zien staan, geschreven in grote schuine, smalle letters. Dat was dan de handtekening van onze Koningin. De veren pen lag er te

Vervolg pag. 3 omslag

EEN SPROOKJESKASTEEL?

Neen, werkelijkheid, maar wie het ziet liggen met zijn blinkend witte muren, zijn hoge torens en loodrechte bergwanden, die denkt: Zo heb ik mij nu het Kasteel van den reus van Klein Duimpje altijd voorgesteld. Grote blauwgroene meren liggen er in de buurt, en uitgestrekte donkere dennenbossen; aan de ene kant kijkt het op hoge toppen

waar het grootste deel van het jaar sneeuw ligt, en aan de andere kant over een wijde groene vlakte. Het is een een van de drie kastelen, die Lodewijk van Beieren, Richard Wagner's vriend en ver-eerder, heeft laten bouwen, en die je misschien wel eens zult zien.

H. CR.

Vervolg van Ganzenveren-pennen.

Maar of de Koningin en de verdere voorname personen die pen hebben gebruikt, zou ik wel eens willen weten. In alle geval staat het heel mooi, die blanke, zware bladzijden van het zogenaamde Gulden-Boek, die kloeke handtekeningen, en de veren pen. Een paar jaar geleden was er ineens overal een mode-artikel te koop: een snoezig aardewerk inktkokertje, fel gekleurd, en dan een veren pen in een gaatje erin gestoken, van de zelfde kleur als het potje.

Ik heb me toen nogal eens getraceerd op zo'n potje hier en daar in een hoekje en verlustigde me dan in het kleurige vaantje van de opstaande pen, dat licht bracht in een donkere hoek. Maar nu is mijn liefhebberij er weer van af. Een ganzenpen moet niet geveerd worden.

Toentertijd zal meneer Barton het wel druk gehad hebben met de leverantie van ganzenpennen, maar dat was zo maar eens een bevestiging. Doch zijn geregelde klanten zijn de musea en alle beziens-

waardigheden, die er „Gulden Boeken” op na houden, en de mensen, die van antiek houden. In het begin van de vorige eeuw ging dat pennensnijden de mensen vervelen. Omstreeks 1800 maakte een meneer in Londen een stalen pen. Maar het duurde nog wel vijf en dertig jaar, eer men knap genoeg was, stalen pennen te gaan fabriceren, bij grote getale tegelijk en niet te duur. Toen werd de ganzenpen geleidelijk verdrongen. Toen konden de schooljongens zich niet meer verontschuldigen over hun slecht schrijfwerk en de inktmoppen door tegen hun meester te zeggen: „Ja maar mijn pen was zo bot en de kleine meester kwam maar niet om hem te versnijden.” „De kleine meester,” dat was de kwekeling van tegenwoordig.

Als iemand goed zijn gedachten op papier weet te zetten, zegt men van hem, dat hij een „welversneden pen” heeft. Je weet nu, waar die uitdrukking vandaan komt.

NANNIE VAN WEHL.